

poglavarja katoliške cerkve, ki je tebe zadela, vseč in jo poterdiš?“ Zvoljeni pade na kolena in en čas za pomoč sv. Duha moli. Potem vstane in reče, ako je to sklenil, da naj višo cerkveno čast prevzame; zdaj tudi novo imé pové, ki ga kot papež imeti misli.

Ko vse to poglavar strežnikov zapiše in tri priče to poterdijo in se podpišejo, peljejo novoizvoljenega k oltarju, kjer nekoliko moli, potem pa mu v žagradu papeževo obleko oblečejo. Tako oblečen gré novi papež zopet v kapelo, se vsede pred oltarjem na stol in prejme tû prvi poklon kardinalov. Poljubijo mu namreč roko in ga dvakrat objamejo. Potem dene viši kamornik papežu nov ribčarsk perstan na perst. Ta ga pa poglavarju strežnikov oddá, da se imé novega papeža gor vdolbe.

Zdaj se zvolitev očitno naznani. En kardinal, pred katerim se križ nese, stopi namreč na vunajni mostovž in glasno reče: „Veliko veselje vam naznamim, mi imamo tega in tega papeža, ki si je to in to imé dal“. Zdaj začnó na gradu topi pokati, po vsih cerkvah zvoniti in švajcarske straže na svojih stražiščih streljati. Novi papež gré med tim v eno celico konklava, dokler so priprave za drugi, očitni poklon narejene.

Ako se je v Kvirinalu volilo, se pelje sveti oče s tremi kardinali v Vatikan, in gré v Sekstinsko kapelo, kjer na oltar stopi in se na njem vsede. Kardinali mu poljubijo nogo in roko, kar se drugi poklon imenuje. Potem nesó papeža v slovesnej procesiji na prekrasem stolu žlahtni stražniki čez Konstantinovo stopnico v Petrovo cerkev, kjer zopet na oltar gré, se na rudečo blazino vsede in mu kardinali med petjem ambrozianove zahvalne pesmi nogo poljubijo. To je tretji očitni poklon. Potem sveti oče stojé na stopnici oltarja ljudstvu papežev blagoslov ali žegen podeli in se potem med vriskanjem in pokaanjem topov v svoje poslopje pelje. Zvečer je mesto razsvitljeno.

(Po Kopaču in Alex žl. Orlaju).

Iz »Zgodov. kateh.«

Slovanski popotnik.

Spisuje Fr. Cegnar.

* Poslednjikrat je naznanil „popotnik“ novo nemško knjigo o zgodovini slovanskega jezika in slovstva pod naslovom „Uebersichtliches Handbuch der Geschichte der slavischen Sprachen und Literatur von Talvy“. Danes pristavimo še tole:

Čudno sicer, ali resnično vendar je, da se Nemci, ki so učenost in slovstvo bi rekel vsih evropskih narodov nekdanjih in sedanjih marljivo v svoj prid obrnili, na zaklade slovstva Slavenov, ki so bili od nekdanjih njih sosedi, do naj novejših dobe še ozerli niso. Göthe je bil prvi, kateremu so serbske pesmi močno dopadle, na ktere je Nemce opomnil; ali ker je njih lepoto prepozno opazil, ker ni slovanskega jezika dovolj umel in ker mu je družih pripomočkov manjkalo, je le malo zamogel o tem storiti. Tako je ostalo blizo do današnjega dne. Še le, ko je slavnoznani ud Dunajske akademije, Bojnomir Kapper, predstavljene serbske pesmi začel Nemcem popevati in razkladati navade in šege in toliko mikavno zgodovino Serbov in sploh Slavenov, so se začudili Nemci nad toliko lepoto njihno, in začeli so prvi pesniki predstavljati narodne pesmi. Neumornemu Kapperju se pridružila slavna moža Anastazi Grün in Vogel; uni je izdal zbirko slovenskih, ta serbskih narodnih pesem v nemško prestavljenih. V Berlinu — čujemo — dopadejo posebno ruske pesmi, predstavljajo se poljske in česke v nemško; dogodivščino slovanskih jezikov in slovstva in kratki popis pesništva slovanskega angličanke Talvy je dr. Brühl ponemčil in v Lipsii v tisk dal.

To delo, katero Šafařik močno hvali, je vredno, da nekoliko več o njem omenimo. Celo delo obseže 4 oddelke. V prvem govori Talvy o zgodovini staroali cerkvenoslavenskega jezika, v drugem o vshodnih, v tretjem o zapadnih Slavenih, v četrtem delu pa omeni v kratkem narodno pesništvo. Skoz in skoz kaže delo dobro znanje slavenskih razmer in slovstva. Kako in kaj je bil slovanski narod v starodavnih časih, o tem ne govori, ker se nič gotovega ne vé. Začnè pri Cirilu in Metudu, od kterega časa ne zakriva temà dogodivščine slovanske več.

S posebnim veseljem govori o zgodovini ruskega jezika in slovstva, o Lomonosovu in Puškinu; političnega vseslavizma ne opravičuje, slovstvene vzajemnosti in edinega slovanskega književnega jezika pa ne more ovreči. O serbsko-ilirskem rodu malo, pa pravično govori. Pravično sodi učenega Vuka, Dositeja Obradovića in vladika črnogorskega; tudi na Dubrovniško dobo, akoravno memogredé pokaže. „Pravi zaklad“ — pravi — „so narodne in junaške pesmi, kakoršnih drugi narodi, kakor Nemci, Španjoli in Francozi nimajo“. Českega naroda se posebno marljivo spomne in ne prezre političnih in vérskih gibanj. Začne pri Husu, omeni tridesetletne vojske, pa tudi sedanjosti ne pozabi. Šafařika in Palackega postavi na čelo pomlajenega českega slovstva. Poljsko slovstvo in lužiške Serbe omeni bolj obširno.

Nar bolj zanimiv je četerti del, ko govori o pesništvu Serbov; če tudi nimajo slovstva, kakoršnega šega tirja, ker nimajo dobrih knjižoteržnic, imamo vendar junaške pesmi, ki so neprecenljivi zaklad, kakoršnega nima nobeni drugi narod. Prav ima Talvy, ko pravi: „Le med slovanskimi narodi najdeš še živo cvetico v popolni naravni kreposti; pa tudi med temi raste le med Serbi in Dalmatinci v popolni krasoti in milobi. Ti zaklad je bil več stoletij za učeni svet pokopan“.

Poslednjič napelje pisateljka več slovanskih pesem za pokušnjo, kar ceno knjige še posebno poviša.

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Černogore. Nar novejših novice, ki jih je Lloydov parobrod iz Černogore prinesel so: Turško terdnjavo Spus je 1500 Černogorcov dvakrat napadlo, al čeravno se je niso mogli polastiti, vendar še niso obupali jo premagati; terdnjavo Zabljak branijo Černogorci tako junaško, da so Čaja Beya, ki jih je s silno armado napadel, tako natokli, da je veliko Turkov mertvih ostalo; dve Turški zasediši blizo terdnjave so s topovi popolnoma pokončali in obsedo v beg zadervili. — Po „Serb. dn.“ so Černogorci vsi vneti za svojega mladega kneza; njegov iskreni, krepki duh je nadušil mlade in stare. On si pa tudi vé ljubezen svojega naroda po mnogih potih nakloniti. Tako se pripoveduje, da je nek vse premoženje, ki ga je rajni vladika svoji rodovini namenil, za premoženje deželno določil, ki se ima za občni prid obrniti; tudi tistih 20.000 zlatov, ki jih je rajni stric prav njemu zapustil, je za potrebe dežele podaril, kateri je pripravljen, kakor pravi, do zadnje kaplje kervi vse posvetiti. Od kar so Černogorci čuli, da se Omer-Paša njih deželi z vojsko bliža, se je plamen serditosti v junaškem narodu še bolj unel. — Unidan je poslal knez Danilo deputacio v Beligrad k Serbskemu knezu, pa ne, kakor se je govorilo, da bi ondi snubila za-nj, ampak le da pozdravi kneza v imenu svojega sedaj samostojnega gospoda.

Iz Novega Sada na Ogerskem piše „Srbski Dnevnik“: 7. t. m. so pri nas sopet 2 hiši in ena pristava pogorele. Al to ni nič posebnega, — znamenito je le